

Вяра

Истинската християнска вяра - 3-та част

Ето какво още е записано за този повратен момент в българската история И ВЯРА:

„Отстоявайки православните догмати, свети Теодосий призовавал също йерарсите и всички християни към църковно единство, **КОЕТО В ТОВА ВРЕМЕ СЕ Е НАРУШАВАЛО ОТ ПРИВЪРЖЕНИЦИ НА НАЦИОНАЛИСТИЧЕСКА ГРУПА В БЪЛГАРСКАТА ЦЪРКВА** (тоест тук се говори за еретически етнофилетически тенденции още в онези времена – б.р.).

Свети Теодосий не споделял възгледите на тази група български духовници и миряни, и не поддържал политиката на отделяне на Българската Църква от Константинополската Патриаршия.

Свети патриарх Калист пише житието на свети Теодосий Търновски и е негов близък приятел от времето, когато двамата са били монаси-ученици на исихаста свети Григорий Синаит в Парория (Странджа планина). Той казва, че за монасите исихасти „нацията“ е избрания верен християнски народ – народа Божий (*1Пет. 2, 9-10*), събран в Църквата Христова от различни народи и разни краища на земята чрез единството на вярата.

Исихасткият възглед бил единение на православните християни в дух и вяра, основано не само на строго догматически, но и на строго канонически принцип, което е видно от изложението на Теодоси Търновски и ученика му Роман до патриарх Калист [*112, с. 326*].

Причината, поради която свети Теодосий напуска България, предвиждайки скорошното си отшествие от този живот, е именно конфликта му с тясно националната филетическа партия в Българската църква, чиито радетел е бил и Българския патриарх [*7, л. 10-11; 64, с. ХVХ*].

Ето какво е записано в житието на свети Теодосий:

„предузнал и края на живота си, постави вместо себе си за игумен на обителта поменатия Роман, качи се на кораб с четирима свои ученици и

пристигна в Цариград, **въпреки че Търновският патриарх никак не беше съгласен.** Прочее, видя вселенския патриарх (свети Калист), получи неговото благословение и се изпълни с голяма радост... **блаженият изповяда на светейшия вселенски патриарх, че е сподобен със свето кръщение, но не е сигурен по отношение на помазанието с великото свето миро поради далечното разстояние и недостига на великото миро и молеше добрия пастир да му даде просветителното помазание. Затова Теодосий и учениците му бяха помазани от патриарха, както има обичай да помазва светата Божия Църква.**”

Много е важно да се знае, че поради споменатите националистически тенденции Българската църква отказва да взема свето миро от Цариградската патриаршия, каквато е била практиката до тогава и изпада в схизма (разкол) обявена от свети патриарх Калист I. **ЗАТОВА СВЕТИ ТЕОДОСИЙ НАПУСКА БЪЛГАРИЯ И СЕ МЕСТИ В ЦАРИГРАД. ЗАТОВА И СЕ МИРОПОМАЗВА ТАМ – ЗАЩОТО ИЗЛИЗА ОТ СХИЗМА!**

Ето още каква съществена И ФАТАЛНА ЗА НАШАТА ИСТОРИЯ И ВЯРА информация дават източниците:

„Малко преди преселването си в Константинопол **СВЕТИ ТЕОДОСИЙ ТЪРНОВСКИ ПРЕДСКАЗВА**

ПАДАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ ПОД ТУРСКО РОБСТВО и
разорението на Келифаревския манастир...

При погребението на Теодосий в Цариград
събралите се архиереи чуват ангелско пение и
веднага решават да канонизират преподобния,
като поръчват на патриарх Калист, да напише
житието му." [79, с. 51].

Преподобный Григорий Синаит и его духовные преемники - Петр (Пиголь)

Фактически информацията, свързана с живота на
един от най-изявените и светли български свети
преподобни монаси ни дава ясна представа за
състоянието на Българската църква, държава и
народ точно в десетилетията преди турското
робство, КАКТО И ПРИЧИНИТЕ ЗА НАСТЪПВАНЕТО
НА ТОВА РОБСТВО – А ИМЕННО МАСОВОТО
НАХЛУВАНЕ НА ЕВРЕЙСКИ ТЪРГОВЦИ, ЛИХВАРИ И
АГЕНТИ НА СИНЕДРИОНА, КОИТО УСПЯВАТ ДА СЕ
ДОКОПАТ ДО НАЙ-ВИСОКИТЕ ЕТАЖИ НА ВЛАСТТА,
ДА ПОСЕЯТ МНОЖЕСТВО СЕКТИ И ЕРЕСИ, А СЪЩО
РАЗДЕЛЕНИЕ И ВРАЖДА В НАРОДА, ЦЪРКВАТА И
ДЪРЖАВНАТА ВЛАСТ.

ТОВА ТЕ УСПЯВАТ ДА НАПРАВЯТ И ВЪВ ВИЗАНТИЯ,
СРЕД ДРУГИТЕ БАЛКАНСКИ НАРОДИ, А ПО-КЪСНО И
В РУСИЯ.

СЪЩОТО ТЕ ВЕЧЕ СА СТОРИЛИ МНОГО
ДЕСЕТИЛЕТИЯ И ДОРИ ВЕКОВЕ ПРЕДИ ТОВА В
ЗАПАДНА ЕВРОПА, КАТО СА ПРЕВЪРНАЛИ РИМСКАТА
ЦЪРКВА В ЖИДОВСТВАЩА СЕКТА, СЛОЖИЛИ СА
ЕВРЕЙСКИТЕ КАПИ НА ГЛАВИТЕ НА НЕЙНИТЕ
АРХИЕРЕИ И СА ОБЪРНАЛИ КАТОЛИЧЕСКИТЕ
НАРОДИ В СЛЕПИ ОРЪЖИЯ НА БОРБАТА ИМ С
ПРАВОСЛАВИЕТО И НА ЕКСПАНЗИЯТА КЪМ ЗЕМИТЕ
НА ЙЕРУСАЛИМСКИЯ ХРАМ.

Ето в тази връзка още какви достатъчно
красноречиви данни има в цитирания по-горе
източник:

„Повод за силно нарастващото еврейско влияние
в България, както считат изследователите, дава
самия цар Иван Александър. Отправяйки първата
си жена в манастир, той се жени за младата
еврейка Сара, която се кръщава с името Теодора.
„Тази постъпка на царя, казва българския учен Х.
Попов, БИЛА **ПАГУБНА ЗА БЪЛГАРИЯ В
ПОЛИТИЧЕСКО И ЦЪРКОВНО ОТНОШЕНИЕ**” [87,
с. 27].

В политическо отношение фаталната роля на този
брак се изразявала в това, че в резултат
разделянето на царството между царските синове
от първия и втория брак (Иван Страцимир и Иван
Шишман), България се оказва разчленена на

няколко части (Търновско и Видинско царство, Добруджанско деспотство и княжествата в югозападна България и Македония). Разделянето в царското семейство и в държавата породило раздори, вражда и борби, които довели до падането на България под робство [112, с. 23, 27, 129].

В църковно отношение пагубността на втория брак на българския владетел се изразявала в това, че юдеите, опирайки се на царицата Сара-Теодора, **ЗАПОЧНАЛИ ОТКРИТА БОРБА С ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА** [7, л. 8]”

„Преподобный Григорий Синаит и его духовные” преемники - Петр (Пиголь)

„Гръцки и френски литературни източници свидетелстват, че Иван Александър бил женен за **еврейката Сара, дъщеря на крупен венециански банкер**, и че този брак бил устроен от юдеите с цел да отслаби християнската вяра в България. **Сара-Теодора била таен агент на Синедриона и постепенно подготвяла България за турското робство** (гр. лет. XIV в., т. III, стр. 81). В историята на християнството на Балканите тя изиграла почти същата роля както Попея (Попея Сабина - съпруга на императора тиранин Нерон. Тя приела юдаизма и била агент на Синедриона.

Участва в заговора за подпалването на Рим и избиването на християните – Господинова, Мълвина. „Богоборците, София, 2002 г.”)...

Докараните в България от Сара юдеи, със средствата на венецианските търговци, разпространявали сред народа слухове, че Исус Христос е само мит, че не е имало никакво Възкресение, а че това е измислено от поповете, които проповядвайки тази лъжа, живеят и се наслаждават за сметка на трудещите се маси (гр. лет. XIV в., т. III, стр. 92; Енциклика на Бонифаций IX, римски папа).

Вследствие на подмолните действия на Сара-Теодора и Синедриона в посочения период в страната се появяват редица секти: варлаамитство, богомилство, гностицизъм, адамитство, „жидовстващи" („приятели на евреите") и др. Целта на всички тях била целенасочен удар срещу православно християнство...

Сара-Теодора е разполагала с мощно еврейско обкръжение и множество агенти на Синедриона. Доказателство е наличието по това време на цял еврейски квартал във Велико Търново и пак там се е намирала и най-голямата и красива синагога на Балканите, в махалата „Френкхисар" съгласно запазени сведения от християнските летописи...

За обсадата на Търново и падането на града има кратък, но драматичен разказ в известното „Похвално слово за Патриарх Евтимий“, съставено от ученика му Григорий Цамблак: „... Разгневеният варварин - пише той - заплашваше, че с огън ще гори, че на късове ще сече и на друга мъчителна смърт ще предаде тези, които продължават да са непокорни.“ Въпреки заканите обаче жителите на Търново се бранели твърдо и всички пристъпи на врага се разбивали в яките крепостни стени (*История на България, том 3-7 , изд. БАН, София, 1982 г.*). Обезсърчен от загубите, султанът дал заповед за отстъпление с предложение за мир. Варшавски посочва, че в този решителен момент се намесват агентите на Синедриона и Сара-Теодора и чрез предателство предават Търново на турците. Цамблак също говори за предателство, но не го описва с подробности. Други автори като проф. Вл. Владикин, Йован Раич, В. Берон и К. Иречек, както и народното предание потвърждават, че крепостта столица пада след предателство, и че предателят е евреин. Същото се потвърждава и от френския автор Сонджеон, който казва, че предателят е бил чужденец юдей, имигрант (***Songeon, Guerin. Histoire de la Bulgarie, depuis les origins jusqu'a nos jours, Paris, 1913.***)...

Ето как описва тези събития в своето

стихотворение „Жидов гроб“ големият наш писател
Иван Вазов:

**"Издайство, измяна позорна
пропусна врага в крепостта
и Царевец як след упорна
отбрана потъна в кръвта.**

Бранители храбри паднаха
под турския мстителен нож,
палатите царски пламнаха,
огряха зловещата нощ.

На утрешний ден пред пашата
**евреин се мръсен яви,
цалуна му рабски полата
и с вид горделив заяви:**

**- Преславний войводо, сполучих
услуга да сторя на вас:
аз портата таз нощ отключих
и Царевец в твойта е власт.**

Паша милостиви: награда!

- А, ти ли бе хитрия жид?

Велика награда се пада
на подвига твой бележит.

Без теб тез гявури корави
не бих ги тъй лесно сломил,
пред техните зидове здрави
свят много йощ бих потрошил.

За туй якоглавство земята
с телата им мръсни покрих;

**сега и на Юда отплата
достойна да дам аз реших.**

И викна на двама войника:

- Убийте туй куче сега! -

**Изви се ханджар над мръсника,
отфръкна глава от снага...**

**Но скоро народа във злоба
спусна се, когато узна**

**де Юда намери си гроба,
кат ВТОРИ ПЪТ БОГА РАЗПНА,**

и камъне град заваляха
с ругателства грозни в трапът,
пътеки безчет пропълзяха
по пустий през векове рът.
Избягаха гадове смрадни,
остана издайникът сам,
затрупан от камъне хладни,
със храчки, проклятия и срам.
Столетия течаха в окови,
столетия на сълзи и страх -
столетия камъне нови
валяха въз Юдиний прах.
Днес грее светата свобода,
свободен е прежния роб,
но камъне йоще народа
изпраща въз Жидовий гроб."

Започвайки от 1354 г. нататък, турците предприели масови нахлувания през Дарданелите в Тракия и на Балканите. Има сведения, че **турските войски са прехвърляни с кораби и средства на**

венецианските евреи. Авторът Дейвид Дюк*, цитирайки Стенфорд Шоу, ни дава следната информация: „...В XIII в. византийските евреи поддържали окупационните армии на турците... В XIV в. те поддържали завладяването на Константинопол от османските турци, което станало с помощта на евреите..." (Дюк, Дэвид. Еврейский вопрос глазами американца, изд. „Свобода слова", Москва, 2001 г.).

„Геноцидът и Холокостът над българите”
Георги Войнов

„Има редица свидетелства, че венецианците са помогнали на турския султан Мехмед II, а част от генуезките наемници на служба на Ромейската империя се оказват предатели и отварят вратите на Константинопол за турците.”

„La Serenissima: "империята на чужденците" в Европа” - Доц. Д-р Андрей Фурсов

Следва продължение...

{{_link1_}}